

som det ærede Medlem, der nys talte, thi jeg kan ikke stemme for denne Dagsorden. Hvilken Fortolkning man nemlig end vil give det, der staar i Dagsordenen, er jeg enig med det ærede Medlem for Veile Ants 2den Valgfreds i, at den, naar Afstemningen er falden, og den har faaet Flertal i Forsamlingen, er Forsamlingens Beslutning. Dette harde vi i alle andre Tilfælde, og ere vi ogsaa nødsagede til at høre os for i dette. Jeg kunde ogsaa fristes til at stemme imod Dagsordenen af en anden Grund, nemlig fordi jeg tror, det kunde være ret hensigtsmæssigt, om dette Lovforslag blev behandlet videre. Jeg nærer den bestemte Overbevisning, at mange af de Herrer, der nu staa bagved det som dets Bævere og Støtter, vilde, naar det traadte ud i Livet, og desaa, hvad der kom ud deraf, blive drevne noget mere over paa den Side, hvorpaa jeg staa. Derfor kunde jeg fristes til at stemme for Lovforslagets videre Behandling, maaske endog for dets endelige Vedtagelse.

H. Hansen: Maa jeg, før vi gaa til Afstemning, blot udtale, hvad der i Øvrigt er en Selvsølg, at jeg, naar jeg stemmer over Dagsordenen, stemmer over dens Ordlyd, men ikke over nogenformhelt Motivering, der enten er fremkommen eller maaske senere kunde fremkomme.

Indenrigsministeren: Jeg tager naturligvis ogsaa Dagsordenen efter dens Ordlyd, og jeg vil da sige, at det ikke forekommer mig, der udtales Mindet, end hvad der er et Faktum, nemlig at Regjeringen ikke kan komme overens med det nuværende Folkething om en Forandring i den kommunale Valgret paa det Grundlag, som Lovforslaget giver. Dette er et Faktum, som er gaaet igjen i flere Aar, og som det ikke paa nogen Maade kan være min Tanke at ville benegte. At Ordet „tilfredsstillende“ jo i Øvrigt kun kan angaa dem, der stemme for Dagsordenen, er vel klart, og at den Beslutning, som Flertallet fatter, maa anses for at være Folkethingets Mening, forekommer mig ogsaa at være klart, men deri ligger efter min Overbevisning ikke, at Regjeringen er berettiget til at gaa ind paa Noget, hvorfor den ikke drifter sig til at bære Ansvar. Jeg tillod mig allerede ved 1ste Behandling at sige, at Grunden til, at Regjeringen modsatte sig dette Lovforslag, var den, at den troede — de Herrer kunne mene, at Regjeringens Tro er urigtig, men det er i alt Fald den, hvorpaa dens Ansvar maa bygges —, at en Ordning som den, der foreslaas i Lovforslaget, vilde være skadelig, ja, endog meget skadelig for hele Samfundet. Jeg kan altsaa i og for sig slet ikke have Noget imod, at det ærede Things Flertal konstaterer den Kjendsgjerning, som desværre er tilstrækkelig konstateret iforveien, nemlig, at der paa det foreliggende Grundlag ingen Overenskomst kan være at opnaa og at

man derfor ad den her foreslaaede Vej skaffer Forhandlingen over dette Lovforslag til Side. — Der er imidlertid forskellige af de Bemærkninger, med hvilke den ærede Ordfører ledsagede sin Dagsorden, som jeg ikke kan lade være uimodsagte, skjøndt den ene af dem allerede er modtaget af et æret Medlem for Kjøbenhavn (Nimfstad). Det var den, at den nuværende kommunale Ordning skulde stride mod Grundlovens Aand. Paa dette Punkt skal jeg ikke komme ind, thi jeg har ifjor under denne Sags Forhandling her i Thinget udtalt mig meget udsørlig derom og paavist, at den nuværende kommunale Organisation efter min Overbevisning netop var i fuld Overensstemmelse med Grundlovens Aand. Jeg mødte selvfølgelig Modsigelse heri, men det er fremdeles min Mening, at man, naar man tager Hensyn til de Forskjelligheder, der nødvendigvis foreligger imellem det politiske og det kommunale Liv, maaske neppe kunde være kommen Grundlovens Aand nærmere, end man er kommen i den nuværende kommunale Ordning. Grundlovens Aand er jo dog ikke den, at den almindelige Valgret er det nødvendige Organ for Tilkjendegivelsen af Folkets Billie paa alle Omraader. — Naar det ærede Medlem talte om, at den nuværende Ordning skulde være til Fordel for Særinteresser, og at det var derfor, Regjeringen holdt paa den, maa jeg sige, at det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke paa nogen Maade har Ret til at udtale sig saaledes, navnlig ikke ligeoverfor dette Thing, som har været med til at vedtage den Ordning, som nu findes, og jeg maa tilstaa, at jeg heller ikke veed, med hvad Ret dette kan paastaas. Fordi man tillægger Formuen, Besiddelsen en vis Del i den kommunale Ordning, deraf ser jeg ikke, man kan paasta, at det er Særinteresser, som ere tagne i Betragtning. Jeg anser tværtimod dette for et Moment, som er nødvendigt for overhovedet at kunne organisere den almindelige Valgret i de indre kommunale Forhold. — Naar den ærede Ordfører endelig har sagt, at den nuværende Regjering ikke var villig til at fremme Reformen i det Almenes Interesse, maa jeg udtale, at der ganske vist kan være Tvist imellem os om, hvad det Almenes Interesse fordrer, og hvorledes man bedst fremmer den, men jeg tror ikke, man paa nogen Maade har Ret til at sige, at Regjeringen er uvillig til at fremme Reformen; thi det forekommer mig, at ærede Medlemmer ikke have saa faa Reformen liggende for sig, om de end ikke mene, at disse ere saaledes, at den almene Interesse skulde fremmes ved dem. Dette er et Punkt, hvorom de ere uenige med Regjeringen; men denne maa atter her fastholde, at man ikke kan forlange videre af den, end at den gaar saa vidt, som den overfor sit Ansvar overhovedet tror at kunne forsvare. Det ærede Thing maa nemlig ikke glemme, at Regjeringen ogsaa har et Ansvar ligesaa vel som dette og det andet Thing.